

upozornil, obrátila sa jedna z postáv k nemu. Nemala tvár, len dve žeravé oči.“

Bea sa nahlas zahryzla do mrkvy. Milovala strašidelné príhody, a táto sa možno dokonca skutočne udiala.

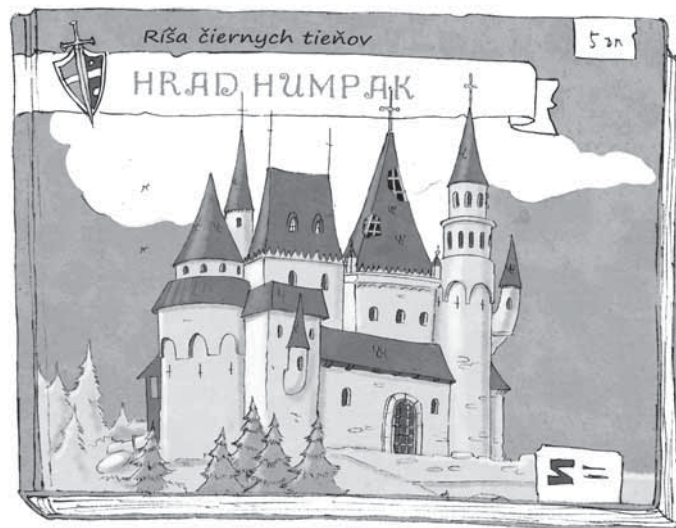
Lenže Patrik ešte neskončil: „Bytosti s kapucňami museli byť duchovia chlapcov a dievčat, ktorých zhodili z hradu. Klopali na hradnú bránu, a keď ich nevpustili dnu, tak jednoducho prešli cez stenu. Ešte v tú istú noc gróf opustil hrad so všetkými svojimi ľuďmi. A odvtedy tam údajne bývajú len duchovia. Nikdy viac sa nikto neodvážil vstúpiť medzi staré múry.“

Luk si leštil okuliare a povedal: „Milý príbeh na dobrú noc, ale od začiatku až do konca vymyslený.“

„Ty si asi myslíš, že mi zase duchovia strašia v hlave,“ čertil sa Patrik. „Ale nestrašia! Ten príbeh je zaručene pravdivý.“

Zbehol dolu a vrátil sa so starou obchytanou knihou. Na obálke bolo vidieť obrázok pevnosti.

Titulok znel: Hrad Humpak – Ríša čiernych tieňov.

Luk listoval v knihe a podľa písma a zažltnutého papiera zistil, že musí byť stará viac ako sto rokov.

Potom prešiel k oknu, vyklonil sa von a vrhol pohľad na hrad. Svetelné znamenia už nebolo vidno, zato si všimol inú vec.

„Si si istý, že hrad je odvtedy neobývaný?“ opýtal sa Patrika.

Jeho kamarát prikývol.

Bea sa pozerala Lukášovi cez plece. „Prečo to chceš vedieť?“